

Vivim temps incerts, però esperançadors

Durant aquest temps de pandèmia que estem vivint i, sobretot en el confinament del principi, hem anat prenent consciència que tots estem exposats al mateix i que, sinó anem junts, ens enfonsarem plegats. I això continua essent veritat ara que se'ns ofereixen unes mesures més relaxades.

Precisament aquest diumenge llegim el conegut fragment de l'Evangeli de Marc 4, 35-41 (la tempesta en el llac i Jesús dormint a la barca), amb l'expressiu simbolisme que conté, i penso que ens pot ajudar a treure conseqüències d'aquests temps incerts però també esperançadors que estem vivint.

La barca dels apòstols és la barca dels creients, de la comunitat, de l'Església i, perquè no?, la barca de la humanitat sencera. Tots anem en una mateixa barca, amb problemes i dificultats semblants, però massa sovint no volem saber res dels altres, sobretot dels que estan molt pitjor que nosaltres. Tres quartes parts de la humanitat estan privades de l'indispensable per a viure en unes condicions mínimament humanes. I aquí mateix, ¿on són els drets fonamentals a un treball digne, a l'habitatge, etc.?

Passar a l'altra riba és el recorregut de la vida, del naixement a la mort, avançant en un mar desconegut i incert, però amb ganes d'aconseguir el que ens proposem. En general, ens costa tenir una perspectiva, una visió de conjunt de la vida. Ens entretenim amb immediateses i deixem en la teoria la gran causa de Jesús: El Regne de Déu, aquella relació entre les persones que Déu somnia, la creació d'unes condicions de fe, humanes i socials en les que Déu s'hi trobi a gust entre nosaltres.

Durant la travessa ens escometen, a nosaltres i a tothom, tempestes de tota mena: En l'àmbit personal i en les relacions familiars i comunitàries ens trobem amb dubtes, problemes de convivència, disgustos, malalties, mort de familiars, etc.; i en l'àmbit social i col·lectiu veiem amb impotència les violències, injustícies, desigualtats, falta de feina, penúria econòmica, etc.

I, d'una manera o altra, davant del dolor, la incertesa i la por, ens surt el crit: "Mestre, ¿no veieu que ens enfonsem?" amb tot el reguitzell de queixes possibles: "Ai, que perdem la fe", "Senyor, ¿quin mal hem fet per merèixer això?", "¿Perquè ho permetes?", etc. Té molta raó aquella dita tradicional: "Només pensem en santa Bàrbara quan trona". Llegim malament el món i després diem que ens enganya. Però malgrat tot, Jesús, que té una paciència infinita, segueix dient-nos: "¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe? I va més enllà: Jesús ens recorda una vegada i una altra que ja sabem què hem de fer: "Feu als altres allò que voleu que ells us facin a vosaltres", i ens recorda el manament nou, el sentit crític i profètic, la denúncia clara en defensa de les persones més febles i trepitjades, el servei generós donant vida i fins a donar la vida sencera si convé.

I no cal ser gaire creient per entendre que si tots naixem igual i tots morim igual, ¿perquè no vivim igual? Tampoc cal ser massa religiós per a posar en pràctica el principi

fonamental del pensament social de l'Església: “Per voler de Déu tots els béns de la terra són per a tothom”. En canvi, són una minoria els privilegiats que se'n beneficien, explotant les persones i destruint la casa comú de la natura, i impedit a una gran part de la humanitat tenir l'indispensable per a viure amb un mínim de dignitat. Com va dir Gandhi: “Amb el món tal com està, ser ric és una vergonya”.

Es tracta doncs, a cada etapa de la vida, de saber llegir, amb Jesús i l'Evangelí, els signes dels temps i actuar. Fem-ho en comunitat, en Església, al servei del Regne de Déu i de la Humanitat que Déu estima tant. Ell no vol pas que anem en una mateixa barca amb tantes desigualtats.